

Τὸ ἀστροπελέκι ξέσπασε ἐπὶ τέλους κάνοντας τὰ τζάμια μου νὰ τρίξουνε. Ἡ βροχὴ ἔπεφτε μὲ τὸ τουλούμι. Μέσα στὴν κάμαρα ἔφτανε τὸ βουητὸ τοῦ ποταμιοῦ ποὺ κατέβαινε ὀξω στὸ δρόμο.

Κεῖνη ἔτρεφε. Τὴν ἔπιασα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ἔβαλα νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ κρεέκλα.

— Σὲ φχαριστῶ. Εἴςουνε πάντα καλὸς σὲ μένα, ψιθύρισε.

Μοῦ ἔπιασε τὰ χέρια κι ἄρχισε νὰ μοῦ τὰ φιλῇ.

Τώρα ἐνα πυκνὸ σκοτιάδι εἶχε ἀπλωθῇ μέσα στὴν κάμαρα.

Ἀκουγόντανε ἀναφυλλητά. Ἡ γάτα μου ἀνεβασμένη πάνω στὸ τραπέζι τῆς μέσης, εἶχε στηλώσει τὰ πρασινοκίτρινα μάτια της πάνω στὴ Σμαρὼ καὶ πότε κοίταζε κείνη, πότε ἐμένα, μ' ἑναν τρόπο περιέργου. . .

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

ΤΡΥΓΟΣ

Τ' ἄγουρο φροῦτο πήρε νὰ χρυσώσῃ
γιὰ μᾶς σιτὸν κλώνο· τὸ ποθοῦσα τόσο !
Σιτὸν κῆπο μ' ἂν σεργιάνιζα καὶ μ' ὄση
λαχτάρα στὸ πλευρό σου, οὔτε ν' ἀπλώσω

στὴ σάρκα του τὸ χέρι νὰ ζυγώσῃ
δὲν ἤθελα, μὴν τύχη καὶ πληγώσω
τὴν ἄχραντη δροσιὰ του πρὶ μεστώσῃ,
καὶ τίς χλωμές του χάρες μαραζώσω.

Μὰ σήμερα ποὺ ξύπνησε, ὦ χαρά μου !
στὴν ὥριμη τὴν ὥρα κάποιου γάμου
κι ὁ ἀβάσταχτος χυμὸς του γιὰ μᾶς στάζει,

ἀλάργα κάθε : ἀκόμα ! στὴν ἀκμὴ του
τώρα τὸ νοιώθω· αὔριο μαζί του,
ὁ τρύγος θάῃ κατὶ ἀπὸ μαράζι.

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΜΑΛΛΑΜΟΥ